

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a z členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci navrhovateľa **JUDr. J.**, bytom v P., zastúpeného JUDr. J., CSc., advokátom, so sídlom v K., proti odporkyni **Slovenskej advokátskej komore** so sídlom v Bratislave, Kolárska 4, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3Sp/3/2005-89 zo dňa 22. januára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3Sp/3/2005-89 z 22. januára 2008 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory prijaté na jeho zasadnutí 19. marca 2004 o vyčiarknutí navrhovateľa JUDr. J. zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zrušil rozhodnutie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory (ďalej aj „PSAK“) na zasadnutí dňa 19. marca 2004 o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o advokácii“) a vrátil vec odporkyni na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. c/ a d/ v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Rozhodol tak po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia z 20. decembra 2005 č. k. 3Sp 3/2005-47 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. apríla 2007 č. k. 6SžoKS 39/2006 – 70, keď po opätovnom preskúmaní rozhodnutia odporkyne a doplnení dokazovania v smere naznačenom odvolacím súdom zadovážením príslušného spisového materiálu týkajúceho sa zasadnutia PSAK dňa 19. marca 2004 ako aj interných predpisov odporkyne mal za to, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť pre nepostačujúce zistenie skutkového stavu veci vzhľadom na to, že odporkyňa sa v ňom nezaoberala otázkou správneho obsadenia PSAK a v dôsledku toho je jej rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení

s § 250l ods. 2 OSP a priznal navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 8 332,--Sk, lebo mal v konaní úspech.

Odporkyňa napadla rozsudok súdu prvého stupňa (celý jeho výrok) v zákonnej lehote podaným odvolaním nesúhlasiac s právnym názorom krajského súdu pre nesprávnu právnu úvahu. Poukázala najmä na to, že navrhovateľ ani v návrhu, ani počas celého konania nikdy nekonkretizoval svoje tvrdenie, že PSAK, ktoré rozhodovalo o jeho vyčiarknutí, bolo nesprávne obsadené. Podľa odporkyne námietka navrhovateľa v tomto smere nie je jasná, ani jednoznačná, a preto nebolo možné jej dôvodnosť preverovať, ani sa k nej konkrétne vyjadrovať. Zotrvala na svojom tvrdení, že PSAK, ktoré vydalo napadnuté rozhodnutie bolo kreované v súlade s ustanovením § 82 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, podľa ktorého do zvolenia predsedníctva komory v lehote podľa odseku 1 vykonáva jeho právomoci predsedníctvo komory zložené z deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Slovenskej advokátskej komory a deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky zriadených podľa doterajších predpisov. O vyčiarknutí JUDr. J. zo zoznamu teda rozhodlo predsedníctvo zriadené v súlade s citovaným zákonom. Pre posúdenie veci nie je podstatné, či sa v administratívnom spise nachádzajú dôkazy o správnom obsadení PSAK resp. či v samotnom rozhodnutí bola otázka zloženia predsedníctva zargumentovaná. V tomto smere uviedla ako príklad, že v žiadnom súdnom spise sa nenachádzajú dôkazy, že sudcovia rozhodujúci vo veci boli menovaní za sudcov a rovnako sa tam nenachádzajú dôkazy, že podľa platného rozvrhu práce sú práve oni zákonnými sudcami a takisto nie je o týchto skutočnostiach nikdy zmienka v odôvodnení rozsudku, a to ani vtedy, ak pre ochorenie niektorého člena senátu je do senátu zaradený ad hoc iný sudca v súlade s rozvrhom práce. Zdôraznila, že rozhodujúce je, či o vyčiarknutí JUDr. H. zo zoznamu advokátov rozhodovala predsedníctvo, ktoré bolo správne obsadené. Zoznam členov predsedníctva bol súdu predložený, správnosť tohto zoznamu navrhovateľ nenamietal. To podľa názoru odporkyne znamená, že rozhodujúce skutkové okolnosti týkajúce sa obsadenia predsedníctva sú nesporné.

Žiadala preto rozsudok Krajského súdu v Prešove zmeniť a napadnuté rozhodnutie o vyčiarknutí navrhovateľa zo zoznamu advokátov potvrdiť.

Navrhovateľ písomný odvolací návrh nepodal, odvolacieho pojednávania sa napriek riadne vykázanému doručeniu predvolania nezúčastnil a svoju neúčasť ani neospravedlnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) po tom čo dospel k názoru, že odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu v danej veci je prípustné, preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo, na odvolacom pojednávaní (§ 250ja ods. 2 veta druhá OSP) v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu (§ 250g ods. 2 OSP a § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP), oboznámil pripojené listinné dôkazy, osobitne Organizačný poriadok Slovenskej advokátskej komory a Rokovací poriadok Slovenskej advokátskej komory účinné od 14. decembra 2002 do 18. júna 2004 a zápisnicu č. 3/2004 zo zasadnutia PSAK dňa 19. marca 2004 a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť pre nesprávne právne posúdenie veci.

Prvou otázkou, ktorú bolo potrebné v odvolacom konaní vyriešiť, bola otázka prípustnosti odvolania, nakoľko prvostupňový súd, hoci v poučení o opravnom prostriedku pripustil proti rozsudku odvolanie, vo výroku napadnutého rozsudku uviedol, že „vec vracia odporkyňu na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. c/ a d/ v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 OSP“.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory o vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. g/ zákona o advokácii, podľa ktorého komora vyčiarkne

zo zoznamu advokátov toho, kto bol zapísaný do zoznamu advokátov a nespĺňal podmienky na zápis do zoznamu advokátov.

Rozhodnutie komory o nezapísaní fyzickej osoby do zoznamu advokátov, o pozastavení výkonu advokácie advokátovi a o vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov okrem vyčiarknutia podľa § 7 ods. 1 písm. e/ musí byť odôvodnené a je preskúmateľné súdom (§ 11 zákona o advokácii).

Už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vyslovil názor, že návrh na preskúmanie rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory súdom v na základe ustanovenia § 11 zákona o advokácii je opravným prostriedkom podľa tretej hlavy piatej časti OSP, a preto o ňom súd rozhoduje s použitím ustanovení §§ 250l až 250s OSP.

Od 1. októbra 2004 je v správnom súdnictve opravný prostriedok prípustný, len ak je to ustanovené v piatej časti (§ 246c ods. 1 veta druhá OSP). Výslovne ustanovené znamená určenie rozhodnutia (uznesenia alebo rozsudku), proti ktorým možno použiť opravný prostriedok a aj prípadné určenie, ktorý opravný prostriedok je prípustný a ktorý je už vylúčený.

Podľa § 250s veta druhá OSP v platnom znení (§ 372p ods. 1 OSP) proti rozsudku súdu, ktorým zruší rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie len z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/ a b/.

Súd je viazaný právom vo všetkých štádiách jeho aplikácie a je povinný zabezpečiť ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania v súlade s princípom spravodlivého procesu. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby v jeho veci sa rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku. V rámci odvolacieho konania sa preskúmava napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (pozri napr. Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 249/05, sp. zn. IV. ÚS 77/02 či sp. zn. II. ÚS 22/02).

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že formulácia napadnutého výroku rozsudku, ktorým krajský súd „zrušuje rozhodnutie Slovenskej advokátskej komory o vyčiarknutí zo zoznamu advokátov JUDr. J., nar. X., zapísaného do zoznamu advokátov reg. č. X a vracia vec odporkyni na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. c/ a d/ v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 OSP“, nielen že nie je z hľadiska prípustnosti odvolania dostatočne zrozumiteľná, ale že nie je ani v súlade so zákonom, nakoľko súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a toto nesprávne právne posúdenie robí nezrozumiteľným a v podstate i nevykonateľným celý napadnutý rozsudok. Preto odvolací súd pripustil proti nemu možnosť podania odvolania a napokon aj dôvodnosť takéhoto odvolania.

Obsahom predloženého spisového materiálu bolo nesporne preukázané, že navrhovateľ po zložení odbornej skúšky komerčného právnikovi dňa 12. decembra 2003 bol X dňa 29. decembra 2003 zapísaný do zoznamu komerčných právnikov na základe ustanovenia § 5 zákona č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch v znení neskorších predpisov a že v súlade s ustanovením § 77 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, ktorým okrem iného došlo k zlúčeniu Slovenskej komory advokátov a Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky, bol od 1. januára 2004 bez žiadosti zapísaný do zoznamu advokátov.

Ustanovenie § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o advokácii vyžaduje pre zápis do zoznamu advokátov získanie vysokoškolského vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo

na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike alebo uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou. Navrhovateľ podľa pripojeného diplomu (v notársky overenej kópii) zo dňa 28.6.1990 je však absolventom Vysokej školy Sboru národnej bezpečnosti, fakulty VB, študijný odbor právo, a preto túto zákonnú podmienku nespĺňa. Z tohto dôvodu rozhodnutím PSAK na jeho zasadnutí dňa 19. marca 2004 bol navrhovateľ zo zoznamu advokátov vyčiarknutý. Predsedníctvo svoje rozhodnutie odôvodnilo ustanoveniami § 77 ods. 1, § 7 ods. 1 písm. g/ a § 3 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z., keď ani z okolností, že navrhovateľovi bol priznaný akademický titul „JUDr.“ (doktor práv), nemožno vyvodiť záver, že má právnické vzdelanie v zmysle zákona o advokácii.

Z hľadiska hmotnoprávných námietok navrhovateľa odvolací súd zotrváva na správnosti názoru týkajúceho sa nespĺnenia podmienky vzdelania u navrhovateľa, ktorý vyslovili krajský aj najvyšší súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach. Právny názor, že absolvent bývalej Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti nespĺňa podmienku "získania právnického vzdelania v Slovenskej republike" uvedenú v ustanovení § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov alebo v § 21 ods. 1 písm. b/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) ani podmienku na zastupovanie v dovolacom konaní podľa § 241 odst. 1 OSP, je v súdnej praxi už ustálený (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 113/97 alebo obdobné rozhodnutia vydané v Českej republike – napr. uznesenia Nejvyššího soudu České republiky vo veciach sp. zn. 20 Cdo 1638/98, sp. zn. 26 Cdo 1137/2001 či sp. zn. 30 Cdo 495/2001). Nespĺnenie podmienky získaného právnického vzdelania platí bez ohľadu na skutočnosť, či po absolvovaní Vysokej školy Zboru národnej bezpečnosti absolvent vykonal rigoróznú skúšku a získal titul "doktor práv (JUDr.)".

Pritom v danej veci bolo pripojenými dokladmi nesporne preukázané, že navrhovateľ nespĺňal podmienku „získania právnického vzdelania v Slovenskej republike“ ani v čase jeho zápisu do Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky. Z týchto dôvodov je neopodstatnená i námietka „retroaktívneho účinku“ zákona o advokácii.

Odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí posudzoval i námietky navrhovateľa týkajúce sa formálnej stránky preskúmaného rozhodnutia odporkyne a v súlade s krajským súdom ani tieto nepovažoval za dôvodné. Preto len pre úplnosť teraz opakuje, že namietaný nedostatok formálnych náležitostí rozhodnutia odporkyne spočívajúcich v absencii spisovej značky (číslo konania) a dátumu vyhotovenia, nie je vadou rozhodnutia, ktorá by spôsobovala jeho nezákonnosť a tento nedostatok odporkyňa môže odstrániť doplnením týchto údajov kedykoľvek, aj po právoplatnosti rozhodnutia.

Dôvodom zrušenia predchádzajúceho rozsudku krajského súdu bolo, že sa krajský súd dostatočne nevyporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, najmä že vyčerpávajúcim spôsobom neodôvodnil svoj záver o tom, že vo veci konal a rozhodoval oprávnený orgán Slovenskej advokátskej komory, ktorý bol správne obsadený, a pre tento svoj záver si neobstaral dostatok dôkazov a podkladov a že si nevyžiadal ani vnútorné predpisy bývalej Slovenskej advokátskej komory platné v čase rozhodnutia predsedníctva. V tejto súvislosti odvolací súd považoval za nepostačujúce, že odôvodnenie rozsudku iba odkazovalo na ustanovenie zákona.

Po zrušení rozhodnutia sa krajský súd náležite vyporiadal iba s tou navrhovateľovou námietkou, v ktorej tvrdil, že rozhodnutie o vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov nepatrí do právomoci predsedníctva ale do právomoci disciplinárneho senátu komory.

Táto námietka bola v súdnom konaní nepochybne vyvrátená samotným obsahom napadnutého rozhodnutia PSAK, pretože navrhovateľ bol zo zoznamu advokátov vyčiarknutý nie pre disciplinárne previnenie (§ 56 ods. 2, písm. e/ zákona o advokácii), ale z dôvodu nespĺňania podmienky na zápis do zoznamu advokátov (§ 7 ods. 1, písm. g/ zákona

o advokácii), o ktorom rozhoduje komora resp. predsedníctvo komory ako jej orgán (§ 71 ods. 1 zákona o advokácii), čo z dôvodov rozhodnutia PSAK jednoznačne vyplýva.

Prvostupňový súd už ale nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa správneho obsadenia PSAK a ním sa neriadil, keď v tomto smere rozhodol nad rámec pokynu odvolacieho súdu. Prvostupňový súd namiesto toho, aby sa dostatočne vyporiadal s námietkou navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodol neoprávnený a nesprávne obsadený orgán Slovenskej advokátskej komory, a svoj záver o tejto otázke vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odporkyňa sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala otázkou správneho obsadenia PSAK. Túto skutočnosť krajský súd považoval za dôsledok nedostatočného zistenia skutkového stavu a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

S takýmto záverom krajského súdu sa nemožno stotožniť, nakoľko, ako je uvedené vyššie, vypořadať sa s touto námietkou bolo aj v zmysle zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu úlohou krajského súdu a nie úlohou odporkyne.

Takto potom jedinou námietkou navrhovateľa, ktorá zostala v tomto konaní doposiaľ nezodpovedaná, bola námietka poukazujúca na „nesprávne obsadenie predsedníctva v zmysle ustanovenia § 82 ods. 2 zákona o advokácii“. Táto námietka bola síce už vznesená v návrhu na začatie preskúmacieho konania, ale jej podrobnejšie zdôvodnenie uviedol navrhovateľ až na pojednávaní pred krajským súdom dňa 22.1.2008 (č. I. 82) tvrdiac, že podľa uvedeného ustanovenia predsedníctvo malo mať 24 členov, ale s obsahu zápisnice zo dňa 19.3.2004, na ktorom bolo rozhodnutie o jeho vyčiarknutí prijaté, 24 členov nemalo. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na to, že samotné predsedníctvo Komory komerčných právnikov malo 11 členov, a ak podľa ustanovenia § 82 ods. 2 zákona o advokácii malo mať 9 členov predsedníctva a troch náhradníkov (za Komoru komerčných právnikov), tak v žiadnom prípade zákonom stanovený počet splnený nebol.

Podľa ustanovenia § 76 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2004 „Komora zriadená podľa tohto zákona je právnym nástupcom Slovenskej advokátskej komory a Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky zriadených podľa doterajších predpisov“.

Podľa § 82 ods. 1 citovaného zákona komora zabezpečí zvolanie konferencie advokátov najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, na ktorej sa zvolia nové orgány komory. Ak sa tak nestane, konferenciu advokátov zvolá do dvoch mesiacov minister. Na konanie orgánov do zvolenia konferencie advokátov sa primerane použijú predpisy Slovenskej advokátskej komory zriadenej podľa doterajších predpisov.

Podľa § 82 ods. 2 citovaného zákona do zvolenia predsedníctva komory v lehote podľa odseku 1 vykonáva jeho právomoci predsedníctvo komory zložené z deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Slovenskej advokátskej komory a deviatich členov a troch náhradníkov predsedníctva Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky zriadených podľa doterajších predpisov. Toto predsedníctvo komory si zvolí zo svojich členov predsedu komory a podpredsedu komory. Do zvolenia nového predsedu komory vykonáva funkciu predsedu komory predseda doterajšej Slovenskej advokátskej komory.

Podľa § 82 ods. 5 citovaného zákona na konanie orgánov uvedených v odsekoch 2 až 4 sa do ich zvolenia konferenciou advokátov primerane použijú predpisy Slovenskej advokátskej komory zriadenej podľa doterajších predpisov.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona o advokácii je zrejmé, že na riadenie činnosti oboch predchádzajúcich zlučovaných subjektov (Slovenskej advokátskej komory a Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky) v čase do uskutočnenia prvej konferencie novej komory zákon kreoval 18 členné predsedníctvo (+6 náhradníkov) ako spoločný kolektívny orgán, na konanie ktorého sa primerane vzťahovali doterajšie predpisy Slovenskej advokátskej komory .

Z citovaných ustanovení zákona o advokácii je potom nesporné, že kreovanie nového orgánu stanoveným počtom členov a náhradníkov za každý zo zlučovaných subjektov vyjadrovalo len princíp parity oboch týchto subjektov v novo vytvorenej komore advokátov a nemožno ho v žiadnom prípade aplikovať aj na konanie spoločného predsedníctva (napr. oddelené počítanie kvóra, oddelené hlasovanie a pod.).

Podľa ustanovenia § 23 ods. 2 Rokovacieho poriadku Slovenskej advokátskej komory zo 14. decembra 2002 (účinného do 18. júna 2004) predsedníctvo komory, pokiaľ rozhoduje v pléne, je uznášania schopné, ak je prítomná nadpolovičná väčšina jeho členov. Namiesto neprítomného člena automaticky nastupuje prítomný náhradník, ktorý sa v tom prípade pokladá za člena orgánu komory.

Podľa ods. 3 cit. ust. na platnosť uznesenia predsedníctva, pokiaľ rozhoduje v pléne, je potrebná nadpolovičná väčšina hlasov prítomných členov.

Teda v čase prijatia napadnutého rozhodnutia malo byť na zasadnutí predsedníctva Slovenskej advokátskej komory minimálne 10 jeho členov (vrátane možného nahradenia niektorého z neprítomných členov prítomným náhradníkom) a na prijatie platného rozhodnutia bol potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných bez ohľadu na to, či boli predtým členom predsedníctva Slovenskej advokátskej komory alebo Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky. Tento názor podporuje aj skutočnosť, že od 1. januára 2004 všetci komerční právnici zapísaní do zoznamu komerčných právnikov sa zo zákona stali advokátmi (§ 77 ods. 1 zákona o advokácii).

Zo zápisnice č. 3/2004 zo zasadnutia Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory z 19. marca 2004 bodu VI. odsek 1, písmeno k/, ktorá je súčasťou spisu, nesporne vyplýva, že za napadnuté rozhodnutie hlasovalo 14 prítomných členov predsedníctva, nikto nebol proti a nikto sa nezdržal hlasovania.

Na základe týchto zistení je nesporné, že námietka navrhovateľa, že predsedníctvo malo mať 24 členov je zavádzajúca, nemajúca oporu v zákone a vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia je bez právneho významu.

Pochybil preto krajský súd, ak napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, pretože pre takéto rozhodnutie nebol daný ani žiadny zákonný dôvod.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona o advokácii a Rokovacieho poriadku Slovenskej advokátskej komory ako aj z pripojených listinných dôkazov, majúc za to, že dôvody zrušenia rozhodnutia odporkyne uvedené v odôvodnení rozsudku krajského súdu sú právne neudržateľné, dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove pre nesprávne právne posúdenie veci zmenil (§ 220 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 a § 250l ods. 2 OSP) a rozhodnutie odporkyne potvrdil (§ 250q ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP).

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 250l ods. 2, § 250k ods. 1 OSP, pretože navrhovateľ nemal v konaní

úspech a odporkyňa si ich náhradu neuplatnila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 11. februára 2009

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth